

Jooske's moeilijke dagen



door G. Kraan van den Burg

Uitgave N.V.W.D.Meinema·Delft

JOOSKE'S MOEILIJKE DAGEN

OP EEN LAAG STOELTJE NAAST DE LIGSTOEL MOCHT JOOSKE HEEL DE MIDDAG BIJ MOEDER ZITTEN.



JOOSKE'S MOEILIJKE DAGEN

DOOR

GERA KRAAN—VAN DEN BURG



VIJFDE DRUK

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - 'DELFT

HOOFDSTUK I.

„Mammie, hebt u weer hoofdpijn?”

„Waarom denk je dat, kind?”

Langzaam en vermoeid draaide moeder zich naar Joeske en ging ondertussen verder met tafeldekken.

„Nou, u hebt zo'n kleur en . . . u kijkt net of u boos bent,” voegde Joeske er schuchter bij.

„Arme kinderen!” dacht moeder. „Moeten jullie ook al lijden door mijn gezondheid!” En een paar tranen sprongen in haar ogen.

„Mag ik helpen tafeldekken, moe?” vroeg Joeske, die pas uit school gekomen was.

„Neen,” zei moe. „Berg je tas en mantel weg en praat dan wat tegen zusje; die wordt juist wakker!”

Als een haasje zo vlug gooide Joeske haar tas in de kast, hing haar mantel op een knop en klom toen op een laag bankje, zodat ze goed in de wieg kon zien.

Zusje was juist van plan om een deuntje te gaan huilen; ze trok lelijke gezichtjes en riep: „eh, eh!”, maar toen ze Joeske om de kap van de wieg zag kijken, was haar verdriet in eens verdwenen.

„Dag zusje, dag snoesepoes! Zal Joos jou eens aan 't lachen maken?” praatte ze. „Wou je ,piep' spelen? Toe dan maar!”

Telkens keek Joeske even om de hoek; dan lachte zusje, maar ze schrok er toch zeker óók een beetje van, want heel gauw begon ze weer een lipje te trekken.

„Vin-je dat spelletje te wild?” vroeg Joeske. „Nou wees maar zoet hoor, dan gaan we ,ai poes' doen.”

Joske nam een bosje van haar lange haren en aaide er mee over het dike knuistje van zus. „Ai poes! Ai poes!” zei ze telkens.

De eerste keer vond zus het een beetje griezelig, maar langzamerhand begon ze te grijpen naar de blonde haarpruik van Joske.



en aaide er mee over het dikke knuistje van zus.

Die vond het wel leuk en ze liet de kleine handjes er in warren, tot ze zelf „Au” riep van pijn en een paar lange haren uit het vuistje moest losmaken.

Moeder liep heen en weer, van de keuken naar de kamer.

„Kijk es, moe!” riep Joske. „Wat is zusje lief! Hè, ik wou, dat ik de mamma van zo’n lief schatje was!” voegde ze er uit de grond van haar hart aan toe.

In eens begon moeder te huilen en liep de keuken weer in. Joske schrok er van, want ze begreep helemaal niet, hoe dat kwam.

Had ze wat ondeugends gezegd? Was het brutaal

geweest? Wat had mammië toch? Het kwam zeker allemaal van die nare hoofdpijn!

Gelukkig, daar werd een sleutel in de deur gestoken! Nu kwam vader thuis.

„Dag pappa! Daag!”

Jaapje kwam binnen hollen uit de tuin en kleine Kokkie krabbelde overeind en riep ook al „tå, tå.”

Jooske stond nog een beetje bedremmeld bij de wieg, maar ze zei toch ook „dag paps!” en lachte tegen hem.

„Waar is moeder?” vroeg vader.

„Moeder huilt!” vertelde Jooske.

„Huilt moeder? Ben jij dan stout geweest?” vroeg vader streng.

Maar Jooske schudde van neen en haalde de schouders op; en toch moest ze met haar ogen knijpen, omdat die lastige tranen naar buiten wilden.

Daar kwam moeder juist binnen, in elke hand een volle schaal; Jaapje sprong door de kamer en stootte haar net tegen de elleboog, zodat bijna de hele schaal op de grond viel, maar vader kon hem juist nog pakken.

„Pas toch op, stoute jongen!” riep moe, erg boos en verschrikt; zó boos, dat Jaap hard begon te huilen.

Jooske stond nog altijd in de hoek bij de wieg.

Ze zag, dat vader moe



Jaapje kwam binnen hollen uit de tuin . . .

een zoen gaf op het voorhoofd, dat haar zo'n pijn deed.
„Hoofdpijn?” vroeg vader en legde z'n grote hand op moeder's schouder.

„Vreselijk!” zuchtte moe en liet zich op een stoel vallen. „Hè, kon ik van middag maar eens een uurtje slapen! Maar 't is net Woensdag en dan zo'n regen.”

„Wel,” zei vader, „je kunt toch best wat gaan rusten! Kokkie en zusje neem je mee naar bed en Jooske kan wel één middagje op Jaap passen, is 't niet, meisje?”

„Ja, moeder, gaat u maar gerust naar bed; we zullen héél stil zijn, dat u gauw weer beter bent!” verzekerde Jooske en haar gezichtje keek zó oud en wijs, dat moeder zich liet overhalen.

„Kom,” zei ze, „doen jullie dan eerst eens je best om netjes en vlug te eten.”

Jooske zette haar eigen stoeltje aan de smalle kant van de tafel; Jaapje zat altijd naast vader en Kokkie naast moe, elk aan een brede kant.

Jooske morste nooit, Jaapje knoeide nog erg en Kokkie moest haast bij elk hapje geholpen worden.

„Eerbiedig, kinderen!” zei vader, toen ieder op z'n plaats zat.

Jooske en Jaap wisten zelf wel, hoe dat was, maar van Kokkie moest moeder de handjes nog samen vouwen en hem over z'n oogjes strijken. Toch zat hij al stil.

Vader bad, of de Heere het eten, dat op tafel stond, wou zegenen, zodat zij allemaal er groot en sterk van werden, en of Hij ieder de kracht wou geven om het dagelijkse werk te doen. En dat de kinderen gehoorzaam zouden zijn en den Heere Jezus liefhebben.

Jooske ging rustig zitten eten; 't ging wel langzaam, té langzaam naar moeder's zin, maar dat kwam, omdat ze een beetje zat te denken en te dromen.

„Van middag, als moe slaapt, zal ik heel netjes op-

passen op Jaapje," dacht ze, „en dan bid ik vanavond of de Heere God maken wil, dat moe nooit meer hoofdpijn heeft!"

Hè, wat een pitjes en klokhuizen zaten er in die peren, niks lekker! En het eten werd zo koud!

„Kind, wat zit je weer te kieskauwen!" kwam vader streng tussen beide. „Kom, dóór eten! Je hebt van je bord een hele Sinterklaastafel gemaakt."

Met een wou vader met een grote schep al de klokhuizen, die Jooske in een cirkel op de rand van haar bord had opgestapeld, weer bij de rest van haar eten doen.

„Och nee, nee, pappa," smeekte ze, „als 't u blijft niet!"

Vader keek eens in de richting van moeder; moeder's mond zei niets, maar haar ogen en hoofd schenen te zeggen: „Och, laat ze maar!"

„Nou, voortmaken dan!" hernam vader wat zachter. „Moe verlangt om te gaan rusten."

O ja, moe zou gaan slapen voor de hoofdpijn, dat was waar ook! En met grote hapen proppte Jooske nu de inhoud van haar bord naar binnen.

Vader kreeg de bijbel en las een geschiedenis. Kokkie luisterde slecht,



Niks lekker!

Jaapje had het laatste woord onthouden en Joeske wist wel een antwoord op de vraag, die vader deed.

Nadat vader gedankt had, veegde Joeske de kruimels op, die onder Kokkie's stoel lagen. Moeder ruimde de vaten weg, nam zusje op haar arm en zei tegen Joeske, dat ze met Jaapje zoet met de matador-doos moest spelen, totdat zij weer beneden kwam.

Vader pakte Kokkie beet en zo trokken moeder en hij met de twee kleintjes naar boven.

Met de matador-doos spelen, dat was fijn! Van alles kon je er van maken, bruggen en wagens en machines, soms erg moeilijk, zodat vader er mee moest helpen.

Zaterdagmiddags gebeurde dat wel eens; dan was het feest! Maar van middag moest vader weer naar kantoor.

Daar kwam hij al weer beneden, zonder Cor.

Hij zette de matador-doos, die op de bovenste plank in de kast stond, zodat geen van de kinderen er bij kon, op tafel; toen gaf hij Joeske en Jaapje een zoen en de vermaning om heel zoet te zijn, en ging toen vlug de deur uit, want het was al laat.

Vlak naast elkaar, elk op een stoel aan tafel zochten ze eerst samen uit, wat ze bouwen zouden.

„Dat kruiwagentje, hè Jaap?” stelde Joeske voor. „En dan zeggen we, dat het een poppewagen is!”

„Hè, nee!” vond Jaap, en hij praatte in eens heel hard, zodat Joeske er van schrok. „Het is een kruiwagen!”

„Ja, ja,” suste Joeske, „het is een kruiwagen, hoor, maar we spelen, dat het wat anders is.”

Half tevreden gesteld, begonnen ze samen de houten pennetjes in te draaien en waren een hele poos stilletjes samen bezig.

„Hoor es, Kokkie is al weer wakker!” zei Joeske.

„Hij doet ,tuf-tuf' met z'n ledikantje,” verklaarde Jaap.

Vijf minuutjes later kwam moeder binnen met Kokkie. Ze had haar vlecht op de rug hangen en een natte doek om het hoofd. Dat leek erg ziek.

„Jooske, Cor wil niet meer slapen; je moet hem maar zoet houden in zijn loophek! Zul je een flinke meid zijn, vanmiddag?”

„Ja, moe!” beloofde Jooske; en ze meende het echt.

Moeder legde een paar handen vol apenootjes op tafel neer; die mocht Jooske verdelen.

Ze zette Kokkie in zijn loophek en ging toen weer naar boven.

„Die nootjes eten we straks op, hè Jaap? Dan laden we ze eerst in de kruiwagen, als die klaar is!”

Ja, dat vond Jaapje mooi; maar hij had nu dadelijk ook wel een paar nootjes willen hebben!

Ingespannen werkte Jooske verder met Jaap.

Om Kokkie dacht ze niet. Kokkie was zoet.

Je hoorde hem niet; hij speelde achter Jooske's rug.

Dat duurde zo een hele, hele poos.

Het wagentje was klaar en werd, vol met nootjes, over de tafel gereden.

Toen gingen Jooske en Jaap de noten samen oppeuzelen; Kokkie hoefde ze niet, die was nog te klein en zou ze helemaal doorslikken!

„Uche, uche, eh!” klonk het ineens benauwd uit het loophek.

Jooske keek om, en o, wat schrok ze daar!

Kokkie had het vreselijk benauwd! Zijn gezichtje en handjes zagen groen en paars van de verf en in zijn mondje had hij een grote prop behangsel-papier, dat hij van de muur had afgepeuterd.

„Stoute jongen!” riep ze ontsteld, maar meteen begon haar eigen hartje onrustig te kloppen en besefte ze heel goed, wie van hen beiden het ergste stout was geweest!

Wat vreselijk naar! Eerst moest die prop uit Kokkie's mond! Vlug nam ze met twee vingers het meeste van 't papier weg, maar tussen Kokkie's kiezen zaten nog een heleboel vezels, waarop hij kauwde, en wie weet, hoe veel hij al had doorgeslikt! Z'n tongetje zag ook groen.

Wat vreselijk toch, dacht Jooske. Ze wou zoet zijn, vooral van middag — — en toch was ze telkens weer ondeugend. Hoe zou dat komen?

Maar er was niet veel tijd om daarover te denken: Cor kon niet zo blijven staan met z'n vuile handjes en gezicht.

Jooske wist wel een handdoek: daarmee waste ze hem lekker af.

Gelukkig, dat hij een donker speelpakje aan had, anders zouden z'n kleren óók nog vuil geworden zijn.

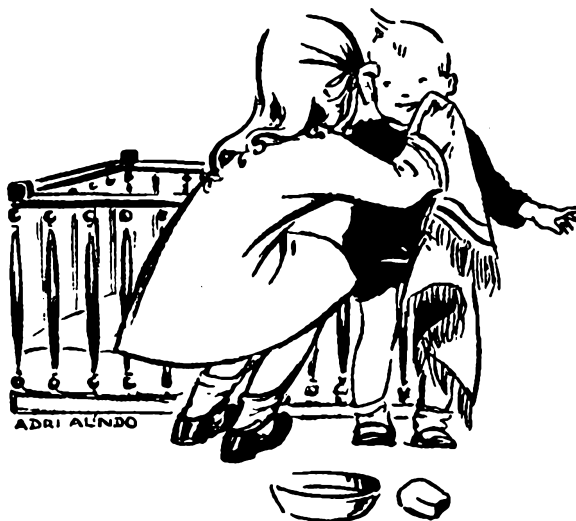
Nu was er na een kwartiertje niets meer te merken van het ongeluk — behalve die lelijke afgescheurde

plek in de hoek achter het loophek. Maar die zou moeder zo gauw niet zien, als ze beneden kwam!

't Werd donker, heel donker in de kamer!

En moeder bleef maar boven!

Kwam vader dan nóóit thuis van kantoor?



... waste ze hem lekker af.

Eerst was alles zo prettig geweest, maar nu, nu werd het akelig.

Hoe kwam dat?

Hoe dat kwam? Jooske wist het wel. Maar ze deed net, alsof ze het *niet* wist.

Eindelijk, eindelijk kwam vader.

Hij maakte licht in de kamer en ging boven kijken, hoe 't met moeder was.

Alleen kwam hij terug en begon brood te snijden voor de kinderen. Jaapje kreeg slaap, Kokkie zeurde en huilde en greep telkens naar zijn buikje.

Vader brood snijden! Wat leek dat gek! Maar Jooske kon er toch niet om lachen, want ze begreep, dat moeder echt ziek was.

Na de boterham bracht vader de drie kinderen naar boven; even mochten ze moe goeie nacht zeggen.

„Dag, Joos!” zei moe en streekte haar over d'r wangen. „Je bent lief geweest van middag!”

Och, die arme Joos!

Had moe maar niets gezegd! Of had moe maar bóós gedaan!

Maar nu, nu schaamde ze zich zo, omdat ze heel goed wist, dat ze *niet* lief was geweest.

Voor haar ledikantje geknield, waar vader bij stond, durfde ze haar avondgebedje niet te doen. Ze mompelde wat en wipte in bed. Maar toen vader weg wa, durfde ze toch ook zó niet te gaan slapen.

Had vader maar gezien, dat het behangsel afgescheurd was, dan zou ze alles wel verteld hebben! Maar nu wist niemand er iets van; niemand had er haar over bestraft, maar ook niemand had het haar vergeven.

En zó kon ze toch niet bidden!

Vader roepen durfde ze ook niet!

Jooske had al een hele poos geslapen, toen ze wakker

werd door zware stappen en gepraat op de trap.

„Dokter!” hoorde ze zeggen — en ze schrok.

Kokkie huilde erg in de andere kamer.

Het zweet brak Joeske uit en verward ging ze overeind zitten.

Wat gebeurde er toch allemaal in huis?

Waarom was de dokter gekomen?

O, wat zou ze vader graag roepen!

Ze deed het: „Pappa!”

Maar ze schrok van haar eigen stem en begon zachtjes te huilen.

Vader hoorde niets. De dokter was er nog, hij bleef lang — Joeske wou wachten tot hij wegging, en dan zou ze vader nog eens roepen!

„Joeske!” Hè, daar riep vader haar!

Ze werd wakker, sloeg de ogen op — en wist niet eens, dat ze geslapen had.

Maar 't was klaar dag en tijd om op te staan.

Vader begon Jaapje te helpen, maar Joeske redde zich zelf.

Wat was er ook weer, gisteren, wat haar zo nààr had gemaakt?

O ja! Alles kwam haar weer te binnen.

Nu zou ze toch eens aan vader vragen over den dokter.

„Pappa, is de dokter van nacht geweest?” begon ze verlegen.

„Ja kind!” zei vader ernstig. „'k Heb nog heel laat den dokter gehaald, omdat Kokkie in eens zo ziek werd in z'n ingewandjes. Het leek eerst wel een vergiftiging, maar nu is hij gelukkig heel wat beter.

„En de dokter is bij moeder ook geweest, en nu gaat moeder vandaag met zusje voor een paar weken bij opa logeren! Ze moet rust hebben, ze is overspannen!”

„Wat is dat, overgespannen?” vroeg Jaapje, die dat vreemde woord nog nooit gehoord had.

„Heel, heel erg moe!” verklaarde vader.

Jooske kon niets zeggen in 't eerst. 't Was net, alsof ze vader niet verstond, en toch hoorde ze alles best.

„Gaat moeder uit zonder ons?” vroeg ze eindelijk.
„En welk groot mens moet er dan voor ons zorgen?”

„Nicht Bertha komt een poos hier in huis!” zei vader kort.

Nicht Bertha in plaats van mammie — dat kon toch niet, dacht Jooske. Dat nicht het eten zou koken en de boterhammen klaar maken, dat kòn wel, maar wie moest hen nu 's avonds toestoppen en Jaapje helpen bij z'n avondgebedje? Dat kon toch alleen moeder maar!

Toen Jooske dacht aan slapen gaan en aan het avondgebedje, herinnerde ze zich weer alles van de vorige dag.

Ze had helemaal niet voor moeder durven bidden; zou moeder dáárom nog ziek zijn?

En die arme kleine Kokkie! „Vergiftiging” had vader gezegd — en vader wist niets van dat vieze behangselpapier, dat in zijn maagje gekomen was! O, wat verlangde Jooske erg naar moeder! Gauw voort maken, dan kon ze voor schooltijd nog naar moe en alles, alles zeggen, en al was het dan overdag, moe zou toch wel met haar om vergeving willen vragen aan den Heere God.

„Mag ik een klein poosje bij moeder, vóór schooltijd, vader?” vroeg ze, toen haar boterham naar binnen was.

Gek, anders was vader al zo vroeg naar kantoor, maar nu bleef hij thuis.

„Moeder slaapt juist, dat kan nu niet, kind! We hebben vannacht zo lang getobd met broer!”

Wéér over Kokkie, lieve Kokkie, die ziek was geworden door hàar schuld! En bij moeder mocht ze niet!

Wat duurde die ochtend lang op school!

Dadelijk om twaalf uur ging Jooske naar huis; nicht Bertha wàs er al en vader deed de riemen om de grote reismand.

„Gaat mammie weg, als de lamp brandt?” waagde ze te vragen.

„Neen, terwijl jij naar school bent, van middag. Straks mag je moe goeie dag zeggen, eventjes maar!”

Vòòr schooltijd mocht Jooske naar boven, naar moeder, maar nicht Bertha bleef er bij.

Nu kon ze nòg niets zeggen.

Moeder zat aangekleed op een stoel en stopte een gaatje in een kous van Jaap. In z'n ledikantje zat Kokkie te spelen, erg bleek.

Naar hem durfde Jooske niet te kijken! Ze stond maar stil bij moeder en hield moe's hand stevig vast.

„Dag!” zei ze telkens. „Dag mammie, groeten aan opa!”

Had ze dan niets, niets anders te vertellen aan moeder?

Neen, niets! Eén ding maar, dat alles van gisteren, maar dat ging nu niet, waar nicht bij was.

Omdat Jooske zo stil was, werd nicht bang voor een huilbui en van kindertranen hield ze niet.

„Kom, meisje, geef moeder maar een zoen, 't is tijd voor school!” zei ze en liep al naar de deur.

Heel, heel stijf pakte ze moe, zodat er een rood plekje bleef op moeder's witte wang.

„Dag mammie, dag!”

„Dag schat, zul je je avondgebedje niet vergeten? Zul je ook vragen, of de Heere moeder weer gauw terug brengt?”

„Ja,” knikte Jooske, „ja, ja!”

Zeggen kon ze niets, maar ze begon op eens te snikken.

„O, mammie, ik ben zo — — —”

Maar meteen stond ze met nicht buiten de kamer en werd meegenomen naar beneden.

Toen Jooske uit school kwam, was 't akelig leeg in huis, moeder weg, vader weg, en in de hoek de lege wieg. 't Werd een nare avond; eigenlijk was Jooske maar blij, toen 't bedtijd was.

En toch en toch

Wat had ze vanmiddag aan moe beloofd?

Zou ze haar belofte kunnen houden?

Ondeugend zijn en niet vertellen tegen je ouders wat je gedaan hebt — en dan tòch maar bidden tot den Heere in de hemel — dat ging niet. Dat wist Jooske wel. God zag alles: al wisten vader en mammie niets — Hij wèl.

Ze had gistermiddag zo zoet willen zijn — —.

Als ze zoet was, zou de Heere mammie wel gauw beter maken, had ze gehoopt.

Neen, Jooske voelde 't wel, ze kon zich zelf niet tot een gehoorzaam kind maken; als ze zo braaf meende te zijn, liep het juist helemaal mis. En in eens begreep ze nu, waarom moeder haar elke avond liet bidden:

„Lieve Heere, wil mij vroeg een nieuw hartje geven!”

De Heere Jezus moest van haar een ànder, een gehoorzaam meisje maken, anders werd ze het nooit.

Och, wat had ze een spijt over gisteren!

Zou ze dat tegen Hem durven zeggen, en vragen of Hij er voor zorgen wou, dat ze 't nooit, nooit weer deed?

Och, wat miste ze moeder nu erg! Zou ze alléén durven bidden?

Stilletjes ging ze overeind in haar bed zitten. Dààr, aan de òverkant, die witte plek op de muur, dat was de plaat van den Goeden Herder.

Eén van zijn schaapjes was stout geweest en wegge- lopen bij de andere vandaan; toen was de herder er op uit gegaan, om dat verdwaalde schaap te zoeken, en hij had het weer bij de kudde gebracht. Juist om dat stoute, verdwaalde schaapje was het hem te doen, had moeder verteld.

Zo'n herder was de Heere Jezus ook. En wat was zij? Ook een stout, verdwaald schaapje?

Eerbiedig vouwde Joeske haar handen en sloot de ogen. Alles, alles zei ze aan den Heere, ze vroeg Hem om vergeving en of Hij haar maken wou tot een gehoorzaam kind, een schaapje, dat niet meer wegliep, maar Hem volgde.

Wat ging het gemakkelijk alles zo tegen den Heiland te zeggen! Van zelf bad ze nu ook voor moeder's beterschap en terugkomst.

't Werd rustig van binnen bij Joeske en lekker ging ze slapen.

Eén ding was nog jammer — dat vader en moeder nog niets wisten.



Eerbiedig vouwde Joeske haar handen.



HOOFDSTUK II.

„Hè! Alweer peren!” dacht Jooske, toen ze de volgende dag uit school kwam.

En ja, toen nicht haar aan tafel had opgeschept, betrok Jooske's gezicht nòg meer.

Overall zaten nog schilletjes aan de peren en ze waren van binnen zo hard! En nicht liet de steeltjes er óók aan, bah!

In een ogenblik was er geen schoon plekje meer op de rand van Jooske's bord. Eten deed ze haast niet, ze zocht maar uit, alles wat ze niet beliefdde.

„Kind! Wat ga jij doen?” riep nicht ontstemd.
„Moet dat kostelijke eten soms naar de vuilnisbak? Dat gebeurt niet, hoor! Opeten!”

Met een hulpeloze blik keek Jooske naar vader.

„Opeten, kind!” zei vader. Hij had haast en moest weg naar kantoor. Zo bleef Jooske met nicht alleen.

„Je hebt gehoord, wat je vader gezegd heeft, hè?” waarschuwde nicht nog eens.

Och, Jooske kòn die schillen en klokhuizen niet naar binnen werken, meende ze. En 't was alles zo koud geworden!

„Ik kàn niet, nicht, heus, ik kàn niet!” begon ze te huilen.

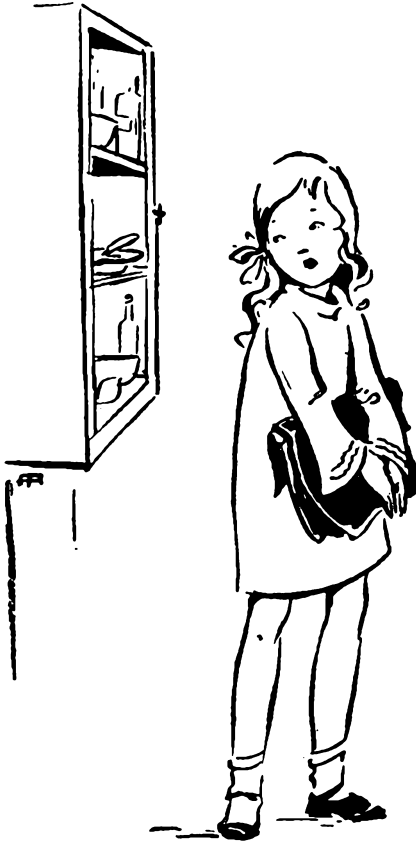
„Dat zullen we eens zien!”

Nicht kwam naast haar zitten en stopte haar mond vol. Maar Jooske's maag begon zo raar te doen, dat nicht er wel mee ophouden moest.

„Nou,” zei ze boos, „van middag uit school zullen

we wel verder zien. Dan kom je in elk geval hier zitten breien!”

Bij haar thuiskomst uit school zag Joeske achter de glazen deurtjes van het keukenkastje haar bord nog staan. Zou nicht heus, heus willen, dat ze de restjes nog op at? O, ze zou ze nooit naar binnen kunnen krijgen.



zag Joeske haar bord achter de glazen deurtjes van het keukenkastje staan.

En vader hielp nicht! Hoe kòn vader dat doen; hij wist toch wel, dat moeder altijd zei:

„Joeske heeft maar zo'n klein keeltje!”

Langzaam, heel langzaam stapte Joeske de kamer in. Gelukkig, nicht had visite, juffrouw Starre zat met haar te praten. Misschien vergat nicht dat eten nu wel!

„Zo, kind,” zei zij, vriendelijker dan anders, „ga maar zitten breien met je gezicht naar 't raam!”

Hè, gelukkig, nicht was niet boos meer! Nicht zag zeker zelf wel, dat het geen stoutigheid was, dat ze die peren niet bliefde.

En kijk, Kokkie was weer beneden in zijn loophek! Och, hij zag nog bleek!

„Zoete Kokkie!” zei Joeske en gaf hem een kus. Stil kreeg ze haar breiwerk en ging bij 't raam zitten; achter haar rug praatte nicht Bertha met juffrouw Starre.

Het ging over hèn, over háár en Jaapje, dat hoorde Joeske wel.

Dat Jaapje gevraagd had, wat „overgespannen” betekende en dat zij zo gehuild had bij 't afscheid van moeder.

„Waarom hoeft ze dat allemaal weer over te vertellen?” dacht Joeske. „Ik vind het náár, vervelend.” Maar ze durfde niets te zeggen.

Nòg zachter ging nicht praten

„Nu vertelt ze zeker van de peren,” dacht Joeske boos — en ze moest èrg haar best doen om niets te zeggen en haar tranen terug te houden.

Af en toe lachte nicht en juffrouw Starre deed mee.

Toen begonnen ze weer harder te praten.

„Je nicht is tòch een goeie huisvrouw, 't ziet er allemaal knapjes uit!” hoorde Joeske de juffrouw zeggen.

„Nou,” zei nicht Bertha, „knap voor 't oog, maar d'r mankeert een heleboel aan! Kijk dat behangsel er daar eens uitzien in die hoek!”

En allebei stonden ze



en ging bij het raam zitten breien.

op en bekeken en bevoelden de afgescheurde plek. Joeske was óók opgestaan; vlak tegenover de grote nicht Bertha stond het kleine meisje, met ogen, héél, héél boos.

„U praat kwaad van mijn moeder! Dat mag u niet! Dat is gemeen! Mammie kan d'r niks aan doen! Ik heb — — —”

„Wel, jou klein brutaal nest! Ben ik dáárvor bij jullie in huis gekomen?” Meteen werd Joeske bij haar bovenarm de kamer uitgeduwd, de trap op, naar de zolder. Ze kon haast niet vooruit van 't snikken, maar nicht zorgde er wel voor, dat ze boven kwam!

„Ziezo, straks zal ik je je prakkie wel brengen; en hier blijf je nu maar, tot je vader komt!”

„U plaagt me, u plaagt me!” riep Joeske, maar nicht verdween en liet haar alleen achter.

Langzaam bedarde de bui en kwam Joeske weer tot zich zelf.

Was zij hetzelfde meisje, dat gisteravond zo gebeden had?

Ja, maar nicht had haar geplaagd en lelijk over mammie gepraat.

O, dat behangsel! Had ze het maar aan alle mensen verteld, dat het háár schuld was, dat Kokkie het er had afgepeuterd. Nu kreeg mammie nog de schuld!

En opnieuw begon Joeske te huilen, nu ze zo aan moeder dacht.

't Werd donker op de zolder! Wat was die groot, akelig groot, vol zwarte hoeken.

Maar als het donker werd, kwam vader thuis: wat zou *die* zeggen? Vanmiddag had vader nicht geholpen; nicht zou hem nu óók wel alles eerst vertellen en dan geloofde vader háár niet meer!

„Bom, bom!” ging het op de zoldertrap.

Wat was dat? — Vader kwam naar boven.

Een ogenblik later zat hij op de grote houten kist naast Jooske.

„Ben je weer brutaal geweest?” begon hij streng — en toch klonk het anders dan wanneer nicht Bertha boos was.

Jooske moest in eens weer huilen.

„Mammie kan 't niet helpen van dat behangsel, 't is mijn schuld!” barstte ze uit.

„Behangsel?” vroeg vader, maar strenger ging hij voort:

„Nee, nu geen praatjes, maar je hebt gezegd, dat nicht je pláágte, en je bent brutaal geweest!”

„Ze mág geen kwaad van moeder zeggen! O, ik mis mammie zo, ik mis mammie zo!”

En ze stopte haar gezicht weg in haar elleboog.

„Jooske, vader's meisje!” Meteen voelde zij zich op zijn knie getrokken.

„Vader mist mammie óók zo, kindje! Vertel me eens kalm, wat er gebeurd is.”

Twee armen lagen om vader's hals en een nat wangetje plakte tegen zijn gezicht.

Jooske vond ineens, dat ze héél, héél dom was geweest: er waren toch immers twéé hele lieve mensen op de wereld, van wie ze zo veel hield en die alles voor haar deden. Paps was toch nèt zo goed van haar als mammie! Waarom zou ze dan nu niet alles en alles tegen vader vertellen?

Ze begon met het verhaal over de Woensdagmiddag, toen ze zo zoet had willen zijn en tòch niet had opgelet, dat Kokkie het vieze behangselpapier had opgegeten.

Daar schrok vader van.

„Kind, Kokkie had er wel aan kunnen sterven, die verfstoffen zijn vaak héél vergiftig!”

Jooske vertelde ook van haar berouw, van haar bidden om vergeving en of de Heere Jezus maken wou, dat ze nooit weer ondeugend was.

„En nu ben je vandaag tòch weer stout geweest!” zei vader bedroefd.

Maar Joeske schudde van neen.

„Nicht zei, dat dat slordige behangsel de schuld van mammie was, en dat was niet waar! En ze zei, dat ze mijn koude eten wel boven zou brengen — en dat was plágen, dat was gemeen!”

„Ho, ho!” Vader legde z'n hand op Joeske's mond. „Je moet eerst eens bedenken, dat het toch wel heel vriendelijk van nicht is, om hier voor jullie te zorgen. In haar eigen huis heeft ze het veel gemakkelijker dan hier met drie woelwaters. Wij saampjes hebben mammie liever hier, maar hoe zou het gaan, als mammie weg was en nicht òòk nog weg?”

Ja, daaraan had Joeske niet gedacht.

„Bidt je wel eens voor nicht, kind?”

„Neen,” schudde Joeske — en ze schaamde zich.

Bidden voor nicht? Daar had ze nog nooit aan gedacht.

„Vader ik wil niet stout zijn, waarom ben ik het dan tòch telkens weer, óók als ik den Heere Jezus om een nieuw hartje gevraagd heb en of Hij maken wil, dat ik géén kwaad meer doe?”

„Waarom, ja waarom?” zuchtte vader, en hij dacht eventjes na, hoe hij dit alles aan Joeske zou duidelijk maken.

„'t Zijn niet alleen de kinderen, die dat vragen, meisje, maar de grote mensen ook. Herinner je je de geschiedenis van Paulus?”

Joeske knikte van ja.

„Wie was dat dan?” vroeg vader.

„Wel, die heeft eerst de mensen doodgemaakt, die in den Heere Jezus geloofden, en toen later heeft hij de hele wereld doorgereisd om aan de mensen te zeggen, dat ze den Heere moesten liefhebben. En eens

op een keer was z'n schip vergaan en toen heeft een slang hem gebeten en is hij toch niet gestorven; toen dachten de mensen, dat hij een god was!"

Vader had Joeske maar eens laten praten, om te zien, wat ze onthouden had.

„Nu, die Paulus, dat was toch wel een vroom man, hè? Aan zóveel mensen had hij gepreekt; de Heiland zèlf was hem verschenen, toen met dat licht. Hij was vervolgd en gegeseld, allemaal omdat hij den Heere Jezus zo lief had — en toen hij een oud man geworden was, klaagde hij nog, nèt als jij, dat hij zo graag alleen het goede wou doen en tòch telkens weer zondigde.

„Maar als je werkelijk graag gehoorzaam wilt wezen, niet uit angst voor straf, maar omdat je doen wilt, wat God van je vraagt, dan hééft de Heere je al verhoord en een ánder meisje, met een nieuw, gehoorzaam hartje van je gemaakt.

„Zolang je nog geen schaapje van den Goeden Herder bent, zolang heb je er plezier in om ondeugend te zijn. Maar als je werkelijk graag wilt doen wat goed is en dáárom bidt, elken dag opnieuw, dan hoor je al van den Heiland, óók al ben je soms nog stout. Een boos hartje kàn niet bidden en wil niet bidden, maar alles, wat er voor goeds van binnen bij ons opkomt, dat is het werk van God.”

Joeske zat maar stil te luisteren en probeerde te begrijpen. Heerlijk als vader zo praatte! Joeske had nooit geweten, dat hij het zó kon.

„Kijk eens, 't is helemaal donker geworden! Zullen we samen eens proberen, dat hapje op te eten, als nicht het gewarmd heeft?” vroeg vader. „'n Beetje jus er over en nog wat aardappelen er bij? Vader eet mee, dan is 't bord gauw leeg!”

„Als 't u blijft, paps!” zei Joeske en stond op van z'n knie.

„Hoor nog eens even!” riep vader haar terug.
„Morgen is het Zaterdag: zullen we dan 's middags eens gaan kijken hoe moeder het maakt?”

„O, pappa, ja, ja!”

„Maar heel, heel rustig zijn bij moeder, hoor kind! Ik zal alles wel vertellen, wat er gebeurd is, en als je dan later moeder aankijkt en een zoen geeft, dan weet ze genoeg.”

„Ja, vader! Fijn hoor!”

Tastend over de donkere zolder, dol-gelukkig achter vader aan, ging Jooske naar beneden. Ze zei tegen nicht, dat ze spijt had, en vroeg vergeving.

„Zo, zo,” zei nicht.

Op het bord lag nog maar een klein beetje eten. Met vader's hulp was dat gauw op.

Hè, nu was alles uit de weg geruimd.

Paps was toch lief, nèt zo goed als moeder.

En morgen — — morgen mocht ze mee!



HOOFDSTUK III.

„Mag ik wat voor moeder kopen, omdat ze nou ziek is?“ vroeg Jooske de volgende dag onder 't aankleden aan vader.

„Kopen? Jij wat kopen? Kopen kost geld!“ plaagde vader.

„Maar ik heb toch een brief met geld van opa gekregen, toen ik jarig was!“ verdedigde Jooske zich.

„Jij moogt zèlf wat gaan kopen voor moeder!“ beloofde vader; en nog vóór schooltijd stapte Jooske, met een gulden in de hand, een banketbakkerswinkel binnen.

Voor 't raam had ze een prachtig glazen doosje zien staan, met vergeet-mij-nietjes er op; je kon zien, dat er lekkers in zat. Nu vroeg ze:

„Juffrouw, wat kost dat doosje?“

„Drie gulden vijftig, zus!“

„O!“ Jooske kreeg een kleur en bleef verlegen dralen.

„Hebt u geen goedkopere dozen?“

„Jawel, zus! Een doos kattentongen van negentig cent! Of deze Droste-flikken! En hier heb ik oublie's: één gulden tien!“

„Oh!“ Jooske greep er met twee handen naar: zo'n prachtige hoge rose doos — — een fijne griffelkoker, als-t-ie leeg was! En een rose lintje was er om heen gestrikt. Maar — — één gulden tien! Dat had ze niet!

„Wou je die koker oublie's hebben, zus?“ vroeg de juffrouw.

Jooske knikte. „Maar zoveel geld heb ik niet!” zei ze en liet haar gulden zien.

„Nou, dan mag jij deze voor een gulden hebben!” lachte de juffrouw en pakte de doos in een fijn vloei-papiertje.

„Dank u wel! O, dank u wel!” Meer wist Jooske niet te zeggen, maar heel-gelukkig bracht ze haar pakje naar huis.

En toen op een hol naar school!

Wat duurde die morgen lang!

Eindelijk, eindelijk ging de bel en toen volgde alles vlug op elkaar.

Gauw naar huis, gauw eten, gauw naar de trein. Hè, haast had ze haar pakje nog vergeten.

Heel gauw zat ze op grootvader's knie; paps ging tegen moeder zeggen, dat ze er waren.

„Wat ben je stil, meisje! Verlang je naar moeder?” vroeg grootvader.

Jooske knikte maar eens en lachte een beetje en zuchtte.

„Moeder is buiten, kind!” kwam vader zeggen. „Zal je rustig zijn?”

Jooske greep haar pakje van de tafel en liep de tuin in. Achter de struiken met de hulstbessen stond een ligstoel en dáár dáár

Eer Jooske 't wist, waren moeder's armen om haar heen gekneld en lag háár hoofdje naast dat van moeder.

„Mammie!” ze ze maar telkens. „Dag, mammie!”

En toen in eens bedacht ze met schrik alles, wat er gebeurd was.

„Bent u niet boos meer? 'k Vind het zo náár, dat ik iedere keer weer stout ben!”

Jooske keek moeder aan. Moeder veegde langs haar ogen, maar toch lachte ze, lachte tegen haar.

„Kleine schat!” zei ze. „Mammie en Joeske allebei moeten elke dag weer vechten tegen dat lelijke, dat in hun hart is. En moeder en jij kunnen den Heere Jezus geen ogenblik missen. We zullen véél samen bidden, als moeder weer thuis is, hè kind?” Joeske knikte. Over 't grind kwam vader aan lopen.

Op een laag stoeltje naast de ligstoel mocht Joeske héél de middag bij moeder zitten.

Stilletjes genoot ze maar.

Ze had van mammie nog nooit zo veel gehouden als nu. De middag vloog voorbij.

„Zal mammie wat prettigs vertellen?” zei moeder, toen het tijd werd voor de trein. „Over tien daagjes komt moeder weer thuis, vertel dat maar aan Jaap en Kokkie!”

„Over tien daagjes komt moeder weer thuis!”

Dat trappelden Joeske's voetjes, als ze tikten op de straatstenen! Dat zong de trein, toen Joeske dommelde in de coupé. En bij het thuiskomen waren haar eerste woorden, waarmee ze de kamer binnenstroof:

„Over tien daagjes komt moeder weer thuis!”

EINDE.

Bij regen...



MEINEMA'S
KINDERBOEKEN

Je behoeft je heusch niet te vervelen als het regent.

**In Meinema's jeugd-serie zijn zóveel mooie boeken!
En elk jaar komen er maar weer stapels nieuwe.**

**Als je eens een cadeautje mag uitkiezen, moet je deze
boeken vragen! Een catalogus kan je gratis krijgen bij
een boekhandelaar of bij de**

Naamloze Vennootschap W. D. Meinema - Delft
